

Lp.	Wyszczególnienie	Wskaźnik
3	Przy przekroczeniu dopuszczalnej szerokości łącznej pojazdu z ładunkiem: 1) do 0,70 m 2) od 0,71 do 2,00 m 3) powyżej 2,00 m	0,09 0,18 0,36
4	Przy przekroczeniu: 1) nacisku osi pojedynczej ponad 10 do 12 t albo 2) nacisku jednej osi składowej osi wielokrotnej do 2 t powyżej wartości 5,75 do 8,00 t w zależności od rozstawu osi składowych	0,15
5	Przy przekroczeniu: 1) nacisku osi pojedynczej ponad 12 do 15 t albo 2) nacisku jednej osi składowej osi wielokrotnej od 2 do 5 t włącznie powyżej wartości 5,75 do 8,00 t w zależności od rozstawu osi składowych	0,30
6	Przy przekroczeniu: 1) nacisku osi pojedynczej ponad 15 t albo 2) nacisku osi składowej osi wielokrotnej ponad 5 t powyżej wartości 5,75 do 8,00 t w zależności od rozstawu osi składowych	0,90
7	Przy przekroczeniu dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu: 1) pojedynczego: a) do 3 t b) od 3,1 do 5 t c) ponad 5 t 2) członowego lub zespołu złożonego z pojazdu silnikowego i przyczepy: a) do 5 t b) od 5,1 do 10 t c) od 10,1 do 20 t d) od 20,1 do 40 t e) ponad 40 t	0,06 0,12 0,24 0,06 0,12 0,30 0,60 1,20

2. W razie jednoczesnego przekroczenia więcej niż jednego parametru, opłatę pobiera się za każde przekroczenie oddzielnie.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, pobiera organ administracji państwowej, który wydał zezwolenie na przewóz ładunków o masie lub gabarytach przekraczających dopuszczalne normy albo przejazd pojazdu nienormatywnego.

4. W razie stwierdzenia dokonywania przewozu ładunków o masie lub gabarytach przekraczających dopuszczalne normy albo przejazdu pojazdu nienormatywnego bez zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu, pobiera się opłaty, o których mowa w ust. 1, podwyższone o 200%. Opłaty te pobiera zarząd drogi, na którego obszarze działania dokonano kontroli przewozu.

§ 6. Opłaty, o których mowa w § 5 ust. 1 i 4, przeznacza się na dochody:

- 1) funduszu rezerwowego dyrekcji okręgowych dróg publicznych — jeżeli chodzi o opłaty pobrane przez te jednostki,
- 2) funduszu rezerwowego Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych — jeżeli chodzi o opłaty pobrane przez tę jednostkę,
- 3) właściwych rad narodowych — jeżeli chodzi o opłaty pobrane przez terenowe organy administracji państwowej.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1986 r. w sprawie opłat drogowych (Dz. U. Nr 48, poz. 238 i z 1988 r. Nr 14, poz. 102).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

105

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 marca 1990 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie świadectw pracy i opinii.

Na podstawie art. 98 § 7 pkt 1 i 2 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie świadectw pracy i opinii (Dz. U. Nr 45, poz. 269 i z 1989 r. Nr 49, poz. 271) po § 7a dodaje się § 7b i 7c w brzmieniu:

„§ 7b. Zakład pracy jest obowiązany zamieścić w świadectwie pracy informację o wysokości wynagrodzenia pracownika, ustalonego zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. o zatrudnieniu (Dz. U. Nr 75, poz. 446 i z 1990 r. Nr 9, poz. 57).

§ 7c. W świadectwie pracy pracownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn określonych w art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 i Nr 10, poz. 59), zwanej dalej „ustawą”, zakład pracy jest obowiązany zamieścić ponadto informację o:

- 1) rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn określonych w ustawie,

- 2) wysokości wynagrodzenia za 1 dzień, o którym mowa w § 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 grudnia 1974 r. w sprawie obliczania wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy, odszkodowań, dodatków wyrównawczych oraz niektórych innych należności ze stosunku pracy (Dz. U. Nr 51, poz. 334 i z 1976 r. Nr 40, poz. 238)."

§ 2. 1. Na żądanie pracownika, któremu wydano świadectwo pracy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia,

zakład pracy jest obowiązany uzupełnić treść tego świadectwa o informacje określone w § 1.

2. Do żądania pracownika o uzupełnienie treści świadectwa pracy w zakresie przewidzianym w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wniosku o sprostowanie świadectwa pracy.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

106

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 lutego 1990 r.

w sprawie zasad ustalania wartości początkowej i ewidencjonowania środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych przez podatników podatku dochodowego nie obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych.

Na podstawie art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1989 r. Nr 27, poz. 147 i Nr 74, poz. 443) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za wartość początkową środków trwałych, z wyjątkiem budynków podlegających ustawowemu ubezpieczeniu, oraz wartości niematerialnych i prawnych uważa się:

- 1) w razie nabycia w drodze kupna — cenę ich nabycia,
- 2) w razie wytworzenia — koszt wytworzenia,
- 3) w razie nabycia w drodze spadku lub darowizny — wartość rynkową w dniu nabycia.

2. Za cenę nabycia uważa się cenę wynikającą z rachunku lub innego dokumentu, powiększoną o koszty uboczne związane z zakupem, powstałe do chwili przekazania środka trwałego do użytkowania, jak koszty transportu, ubezpieczenia w drodze, cła, montażu itp.

3. Wartość początkową środków trwałych wykonanych sposobem gospodarczym lub w zakładzie podatnika, jeżeli ustalenie kosztów wytworzenia nie jest możliwe, ustala się w wysokości określonej przez powołanego przez podatnika biegłego przy uwzględnieniu cen z daty wytworzenia środka trwałego.

4. Za wartość początkową budynków podlegających ustawowemu ubezpieczeniu przyjmuje się w każdym roku wartość przyjętą na ten rok dla celów tego ubezpieczenia. Wartość początkową części budynków, do których stosuje się różne stawki amortyzacyjne, ustala się w wysokości odpowiadającej kubaturze tych części w stosunku do ogólnej kubatury budynku.

§ 2. Jeżeli ustalanie wartości początkowej środków trwałych nabytych przed dniem 1 stycznia 1990 r. w sposób określony w § 1 ust. 1—3 nie jest możliwe lub środek trwały

został poddany w czasie użytkowania modernizacji, przebudowie, rozbudowie lub remontowi w podstawowych elementach konstrukcyjnych (remont kapitalny), za wartość początkową tego środka trwałego przyjmuje się wartość wynikającą z wyceny dokonanej przez podatnika przy uwzględnieniu cen aktualnych w IV kwartale 1989 r. dla przedmiotu tego samego rodzaju, stopnia zużycia i dalszej jego przydatności.

§ 3. 1. Odpisy na zużycie środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych stanowią koszt uzyskania przychodów, jeżeli podatnik prowadzi ewidencję środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać następujące dane: liczbę porządkową, określenie środka trwałego albo wartości niematerialnej lub prawnej, datę nabycia, wartość początkową, wartość początkową zaktualizowaną lub wycenioną na dzień 1 stycznia roku, w którym dokonano przeszacowania, wartość umorzenia do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeszacowania — dotychczasową i zaktualizowaną, stawkę amortyzacyjną, kwoty odpisów amortyzacyjnych w roku, w którym dokonano przeszacowania, i w latach następnych.

3. Częścią składową ewidencji są sporządzone przez podatnika objaśnienia wskazujące sposób ustalania wartości początkowej, sposób jej aktualizacji, a w przypadku, o którym mowa w § 2 — sposób wyceny wartości początkowej.

4. Ewidencją powinny być również objęte przedmioty, które według zasad obowiązujących od dnia 1 stycznia 1990 r. nie są zaliczone do środków trwałych, a do dnia 31 grudnia 1989 r. nie zostały zamortyzowane.

5. Nie podlegają objęciu ewidencją budynki podlegające ustawowemu ubezpieczeniu.